

LOUISE BAY

ROMÁN

DOKTOR ZAPOVĚZENÝ

přeložila Lucie Jiránková

DOKTOR
ZAPOVĚZENÝ

Copyright © 2022 Louise Bay

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lucie Jiránková, 2025

Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5980-4 (pdf)

LOUISE BAY

DOKTOR ZAPOVĚZENÝ

přeložila Lucie Jiránková

SUTTON

Už za pět dní jsem měla začít pracovat v jedné z nejprestižnějších nemocnic v Londýně a slyšet na jméno, které jsem si musela tvrdě vydobýt: doktorka Scottová. Už jen při tom pomýšlení jsem málem dostala panický záchvat.

„Tak jak to vidíš?“ zeptala se mě Parker.

„Moc dobře ne.“ Ošila jsem se kvůli tomu, jak těsně se mi řemínek helmy zařezával do brady. Začala jsem si pohrávat s jejím zapínáním a postroj, do něhož mě právě zapnuli, se mi okamžitě zaryl do stehů. Normálně bych si pobyt venku užívala. Být uprostřed stromů vysokých jako mrakodrapy a moct dýchat tak čerstvý vzduch, jak jen to tady v Londýně šlo, by byla oproti šprtání doma vítaná změna. Dneska ovšem ne. Prohlížela jsem si provazy křižující se mezi stromy, stejně jako „mosty“, po kterých jsem měla přejít, a došla jsem k závěru, že bez takové změny prostředí bych se hravě obešla. „Pravděpodobnost, že dostanu panický záchvat, právě stoupla na devadesát dva procent.“

„Ale vždyť jsme to včera srazily na čtyřicet,“ odpověděla Parker tónem pubertáčky, které právě řekli, že má být doma do devíti.

„Včera ale šlo jen o autobus bez střechy, extrémně nadšeného průvodce, který se vášnivě zabývá velkým požárem Londýna, a mimózy. Dnes jde úplně o něco jiného. Ve všech směrech.“

Moje nejlepší kamarádka dobře věděla, jak moc mě nástup do nemocnice děsí. Byla u toho, když jsem roky studovala. Dlouhé dny přecházely v ještě delší noci. Neexistoval pro mě žádný společenský život, protože jsem ho obětovala bohům studia. Modlila jsem se, aby mi klienti zrušili objednané stříhání, abych se mohla alespoň pětáctýřicet minut navíc učit. V průběhu let bylo dost mých modliteb vyslyšeno, takže jsem zvládla projít každou etapou cesty k povolání doktorky. Na svou novou práci jsem čekala dlouho. Byla vyvrcholením každé vteřiny té dřiny posledních sedmi let.

„Myslela jsem, že pro tebe bude lanové centrum *vrcholem* rozptýlení,“ namítla Parker.

„Ale nerozptýlí mě od mé blízké smrti.“

„Tak jsem o tom asi nepřemýšlela. Chceš, abych šla první?“

Zavrtěla jsem hlavou. Vždycky bylo lepší nevědět, jak těžké věci mě čekají, jinak bych riskovala, že z nich vycouvám, ještě než je vůbec zkusím. Kdybych věděla, co mě čeká při studiu medicíny v době, kdy jsem šest dní v týdnu stříhala vlasy a probírala s lidmi jejich dovolené, nikdy bych tu první přihlášku nevyplnila. Byly to extrémně obtížné roky, ale kdybych věděla předem, jak těžké to ve skutečnosti bude, stokrát bych to vzdala. Naivita a slepá ctižádost byly silná dvojka.

Jeden z instruktorů mi připnul postroj na kroucené kovové lano a pokynul mi vpřed. „Pokračujte. Podél trasy jsou šipky ukazující směr a v pravidelných rozstupech stojí rozmístění instruktoři.“

„Jste všichni oblečení v černé, abyste nekazili zábavu, kdybychom náhodou z těch padesáti metrů spadli a umřeli?“ zeptala jsem se.

Přimhouřil oči. „Páni, vy jste ale optimistka, co?“

„Jen se ptám,“ odpověděla jsem.

„Jsme oblečení v černé, abychom nikoho nerozptylovali zářivými barvami.“

„Jasně,“ odpověděla jsem, ale moc jsem mu to nevěřila.

„A v tomhle lanovém centru ještě nikdo neumřel,“ dodal.

Těžkost na hrudi se začínala rozplývat a zamířila pryč. „Žádný mrtvý“ je nejspíš nízká laťka pro rekord v bezpečnosti, ale nechtěla jsem se v tom zbytečně štourat.

„Teda alespoň dnes ne.“ Lehce mě popostrčil z plošiny, na které jsme stáli, na první „most“ k dalšímu stromu. Ten takzvaný most byl vlastně řadou dřevěných latí vzdálených asi půl metru od sebe a spojených řetězy, které ve větru cinkaly. Člověk s větší fantazií by řekl, že to zní, jako bychom se nacházeli v zemi víl. Já ale věděla, že to byla nejspíš jen umělá zvuková kulisa, která měla přehlušit výkřiky hrůzy.

Vykročila jsem vpřed na první prkno a chytila se vodorovných lan po obou stranách hlavy.

„Když jsi před všemi těmi lety poprvé uvažovala o tom, že se staneš doktorkou, věděla jsi, že se dostaneš až sem?“ zeptala se Parker.

„Myslíš tvář v tvář smrti?“

Když jsem udělala další krok, došlo mi, že jsem asi jen metr nad zemí – zatím. Kdybych spadla a bezpečnostní postroj náhodou nesplnil svoji funkci, pravděpodobně bych to odnesla jen zlomeným palcem na noze. Několik dalších kroků už bylo jistějších a já přišla na to, že to není tak hrozné, jak jsem si myslela. Latě od sebe dělila zvládnutelná vzdálenost. Nebyly jsme příliš vysoko nad zemí a vše vypadalo docela bytelně – stejně bych mohla popsat svůj život poté, co jsem se po několika těžkých letech znovu postavila na vlastní nohy. Měla jsem práci, střechu nad hlavou, v kredenci cereálie a v lednici mléko.

Vstoupila jsem na další plošinu a otočila se na Parker, zrovna když na druhé straně mostu vyražela vpřed.

„Jsi v pohodě?“ zeptala jsem se jí, když ke mně došla.

„Budu, až tady skončíme,“ zazubila se na mě. „Ale aspoň myslíš na svou blízkou smrt, a ne na to, že máš nastoupit do nové práce.“

„Všechno zlé je k něčemu dobré,“ odpověděla jsem. Věděla, že tohle pořekadlo nesnáším, protože to byl holý nesmysl. Všechno zlé k něčemu dobré nebylo. Když se jedny dveře zavřely, jiné se zázračně otevřít nemusely, a já jsem nechtěla mít s žádnými nepříjemnostmi nic společného. Takové fráze jsem nesnášela. Preferovala jsem realitu. A realita byla taková, že život je těžký. A aby člověk v životě něčeho dosáhl, musí tvrdě pracovat, věnovat se tomu a něco obětovat.

„Fajn, tak jdeme na další,“ řekla jsem a vydala se po šípkách. „Tehle bude asi trochu výš, ale není to nic hrozného.“ Latě na dalším mostě byly uspořádány více nahodile – některé byly překřížené, některé krátké, některé delší. S trochu větší jistotou jsem přes most přešla a hrozící panický záchvat mírně ustoupil. Tedy jen do chvíle, kdy se celý most začal třást, zrovna když jsem se chystala vystoupit na další plošinu.

Vykřikla jsem.

Spadla snad kovová lana, ke kterým jsem byla připoutaná sponou na postroji? Otočila jsem hlavu – most ale rozkymácela jen Parker, která na něj vstoupila ještě dřív, než jsem z něj já slezla.

„Je to bezpečné? Že jsme na mostě obě najednou?“ zeptala jsem se instruktora přímo před sebou.

Podal mi ruku, já jsem se jí chytila a nechala se vytáhnout na plošinu. „Je to naprosto bezpečné. I kdyby na tomhle mostě stálo najednou sto lidí, pořád by to bylo naprosto bezpečné.“

Nebyla jsem si úplně jistá, jestli by se sem sto lidí vůbec vešlo, ale neplánovala jsem být jednou z nich a na ten most se v tomhle počtu vydat, abych to zjistila.

„Dál musíte na lezeckou stěnu, abyste se dostala na tu plošinu nad ní, a po síti se pak doplazit na další plošinu.“

Zaklonila jsem hlavu, abych viděla, kam ukazuje. Asi pět metrů nad námi se nacházel další úsek. Byl nejen výš nad zemí, ale člověk se na něm nemohl pohybovat vzpřímeně. Lidé se tam plazili po síti a museli se přitom dívat dolů. „Kdo tuhle věc vymyslel? Sadisti?“

„Někteří lidé rádi posouvají své hranice,“ řekla Parker, když se objevila za mnou. „Jako ty. Taky se vždycky snažíš být lepší.“

„Rozdíl je ale v tom, že já ráda posouvám své hranice u stolu před počítačem. Tam mi nehrozí smrt.“ Chytila jsem se modrých plastových úchyťů ve tvaru kapes a začala po lezecké stěně stoupat nahoru.

„Tak to by pro tebe rande v sobotu večer mělo být to pravé.“ Zasténala jsem. „To neee.“

„Je to jen večere. A bude pekelně rozptylující. Měla bys vidět jeho fotku. Až budeš sedět naproti němu, nebudeš schopná se dívat nikam jinam nebo na cokoli jiného myslet. A tvůj zadek odsud navíc vypadá fantasticky. Musíš ho víc ukazovat.“

Vyšplhala jsem až na vrchol lezecké stěny a bez jakékoli elegance se vytáhla na plošinu. Odkulila jsem se do bezpečí a jen tak tam ležela na zádech a přemýšlela, jestli to celé nejde nějak rychle ukončit a jestli mi Parker odpustí, když ji v tom nechám. „Jen aby bylo jasno, tohle je příšerné místo na rande.“

„Sobotní večer se odehraje v restauraci. Se židlemi a vším ostatním. A i když je odtamtud nádherný výhled, je tam výtah. Žádné postroje potřebovat nebudeš.“

„To zní jako splněný sen. Ale ne. Na žádné rande nejdu. To poslední, co bych teď chtěla, je se s někým zaplést. Nastupuju jako začínající lékařka do jedné z nejlepších nemocnic v zemi. Nechci se od pondělního nástupu nechat rozptylovat. Chci se zcela a naprosto soustředit na svou práci. I tak bude dost těžké následující dva roky jenom přežít, aniž bych se přitom snažila udržet při životě nějaký vztah.“

„Bude to v pohodě.“

„Musím se dobře zapsat. Garantuju ti, že tam bude spousta doktorů, kteří budou čekat na to, až selžu. Už to, jak jsem se na medicínu vůbec dostala, bylo kontroverzní. Nepotřebuju nikomu dávat za pravdu.“

„Nechápu, jak může být kontroverzní, že jsi kolik let potila krev. Jasně, spousta z nich je z Oxfordu a Cambridge a takových univerzit, ale všichni jste museli skládat stejné zkoušky.“

Nic jsem na to neřekla. Nemělo to smysl. Parker měla pravdu – snobství v lékařských kruzích ohledně toho, kam jste chodili na střední a pak na vysokou a kdo byli vaši rodiče, nedávalo smysl a nebylo fér. Že život není fér, jsem se naučila už dávno. Takže stěžovat si na to ničemu nepomůže.

„Do práce každopádně nastupuješ až v pondělí,“ pokračovala Parker. „Rande je v sobotu večer. Nechci tě seznamovat s budoucím manželem nebo přítelem. Prostě si jen uděláš jeden žhavý večer, nic víc. A on příští týden stejně odjíždí s Lékaři bez hranic, takže i kdyby ses jím chtěla nechat znovu rozptýlit, nepůjde to.“

Povzdechla jsem si. Parker měla pravdu – měla bych si užít poslední víkend svobody, než pro mě víkendy kvůli vyčerpání a nepravidelným směnám přestanou existovat. „Asi se přes tuhle síť budu muset přeplazit nohama napřed. Dneska už jsi z mého

zadku viděla až až.“ Skrčila jsem se, přehodila nohy přes okraj plošiny a snažila se najít místo, kam bych v síti mohla zasunout nohu.

„Skvělá technika,“ křikl na mě instruktor. Dělal si legraci, že?

„Vidíš? Jde ti to, i když se nesnažíš,“ řekla Parker.

„Snažím se tě ušetřit pohledu na můj zadek, ne být profesionální provazolezec.“

„Překvapuješ samu sebe. Stejně to bude i v sobotu večer, kdy najednou bude po večeri a ty si uvědomíš, že jsi prožila báječný večer a na pondělí sis ani jednu nevzpomněla.“

Zaúpěla jsem. „Přestaň mě přesvědčovat.“ Věděla, že dělám drahoty jen naoko. Ve skutečnosti jsem se nechat přesvědčit chtěla. Problém ale byl, že když nepracuju nebo se neučím, cítím se provinile. Jako bych si volný čas, zábavu nebo odpočinek nezasloužila. Parker byla v mém životě tou, kdo mi připomínal, že občas člověkem být můžu.

„Třeba to bude na dva roky naposledy, co budeš mít sex, když si tak moc přeješ být bez vztahu, zatímco budeš pracovat v nemocnici.“

Možná bych měla oslovit nějakého doktora z jiné nemocnice, který také teprve začínal, a mohli bychom spolu příští dva roky nezávazně spát. To by alespoň naprosto odpovídalo mým dosavadním zkušenostem s randěním. Nikdy jsem neměla čas, abych se do vztahu vrhla naplno, když jsem se snažila udržet si střechu nad hlavou. Musela jsem se neustále soustředit na svou budoucnost.

„Neříkala jsi náhodou, že v sobotu večer půjde o večeri? Ne o sex?“

„V sex by to mohlo přejít. Ten chlap je vážně sexy.“

„Kdybys mi ukázala jeho fotku, možná bych změnila názor.“

„Ne,“ křikla za mnou. Podle napjatého tónu hlasu jsem poznala, že se právě spouštěla na síť. „Je to rande naslepo. Takhle budeš víc přemýšlet o tom, jaký by mohl být. Víc to odvede tvou pozornost od ostatních věcí. Co můžeš ztratit? Je to jen jedna noc tvého života.“

„Řeknu ti, co můžu ztratit – přijdu o noc strávenou s Nickem a Vanessou Lacheyovými a partou rádoby instagramových influencerů. Bože, netflix mi bude tak chybět.“

„Přesně proto. Mnohem víc si užiješ se sexy doktorem, kterého už nikdy nebudeš muset znovu vidět.“

Její vytrvalost byla obdivuhodná. Upřímně se pro mě snažila udělat to, co považovala za nejlepší. Ostatně jako vždycky. Byla poslední dobou tak šťastná se svým snoubencem Tristanem, až začala mít pocit, že můj život potřebuje malou mužskou vzpruhu. Nemohla jsem jí to mít za zlé. Bylo vskutku nádherné vidět ji tak zamilovanou. A do tohoto týdne plného rozptýlení vložila tolik úsilí, že by mi bylo líto říct jí ne.

„Víš co, jestli do večera neskončíme v nemocnici a nějak se nám podaří do plánu zakomponovat i mimózy, na to rande s tvým tajemným mužem půjdu.“ Popravdě řečeno jsem byla trochu zvědavá na setkání s někým, kdo se chystá dělat Lékaře bez hranic. I když jsem se v tom sama neviděla, líbila se mi představa, že strávím čas s někým, kdo se nevydal tradiční cestou. Možná by bývalá kadeřnice mohla mít něco společného s jiným doktorem. Pro změnu.

JACOB

Dobry den se poznal tak, že mi celou hodinu nezavolał nebo nenapsal ani jeden z mých čtyř mladších bratrů. Někdo by si mohl myslet, že jsem celé dny seděl v nějakém potemnělém pokoji a jen čekal, až mě některý z nich bude potřebovat, ale já přitom dělal náročnou práci v Royal Free, jedné z nejlepších nemocnic v zemi. Vyignoroval jsem hovor od Beaua a zastrčil si telefon zpátky do kapsy.

„Dobry večer, doktore Cove,“ pozdravila mě Dina, jedna z recepčních na urgentním příjmu, když jsem ji mίjel na chodbě. Usmál jsem se, kývl na ni a děkoval nebesům, že když mi loni na vánočním večírku řekla, že by mi ho ráda vykourila, zdvořile jsem odmítl. Ne proto, že by nebyla krásná. A ani ne proto, že bych nesnášel orál – bylo to vůbec možné? Ne, udělal jsem to proto, že jsem – strízlivý, v záři nemocničních zářivek a za zvuků bot skřípajících na čerstvě vytřeném linoleu – nechtěl na nemocničních chodbách mίjet zástupy žen, které měly v puse můj penis.

Možná jsem staromódní.

„Tvůj soukromý život by měl zůstat soukromý.“ Když jsem vyrůstal, byla tohle u nás doma téměř mantra. Když jsem byl malý, nebýval můj otec doma moc často, ale vždycky si našel chvíli, aby na mě vyšťekl nějakou dobře míněnou radu. Kdykoli

jsem před něj položil test s nedokonalým výsledkem, vždycky měl připravenou větu o tom, že „by to mohlo být lepší“ nebo „proč to není sto procent“. Mým bratrům tyhle rady tak snadno neudílel, ale všem nám vtloukal do hlavy, že „náš soukromý život by měl zůstat soukromý“. Říkal to, když jsme se všichni postupně dostali na medicínu, když někdo z nás získal práci nebo když měl kdokoli z nás problémy – ať už to v té situaci bylo podstatné, nebo ne.

Se spoustou z otcových rad jsem nesouhlasil, ale vždycky jsem se řídil jeho mantrou o soukromém životě. Kamarád ze školy loni z Royal Free odešel, protože mu postelí prošlo už příliš mnoho sestřiček a začínajících doktorek. Chtěl být povýšen, ale místo toho mu řekli, že si s sebou táhne „až příliš velké břímě“.

V nemocnici žádné pravidlo o sbližování neexistovalo. Nebo možná existovalo a všichni ho ignorovali. Zdravotnický personál trávil v nemocnici příliš mnoho času na to, aby tam nedocházelo k sexuálním, nebo dokonce milostným vztahům. Nezávazný románek s někým v práci byl snadný. A když jste byli vyčerpaní z dlouhé pracovní doby a náročné práce a chtěli jste trochu upustit páru nebo navázat kontakt s člověkem, který nebyl nemocný nebo zrovna neumíral, dávalo smysl sáhnout po někom z okolí.

Ale mně ne.

Částečně kvůli tátově radě a částečně kvůli... no, kvůli mému příjmení. Jmenoval jsem se Cove. Prvorozený syn lékařů Carole a Johna Coveových. To příjmení s sebou neslo prestiž. Nikdy jsem nebyl jen „Jacob“ nebo „doktor Cove“. Vždycky jsem byl „Jacob Cove, ano, ten Cove“ nebo „syn doktora Covea“ nebo „Cove – nebyla vaše matka Carole Coveová?“. Byla to nálepka, na kterou jsem byl zvyklý a kterou jsem rozhodně nechtěl vyměnit za Jacoba Covea, chlapíka, jenž chodil se všemi z dětského.

Nebo za Jacoba Covea, nezvedeného syna Coveových. Nechtěl jsem, aby lidé, které jsem musel denně vídat, dávat jim pokyny a taky je od nich přijímat, znali intimní detaily o mně a mém sexuálním životě. Nechtěl jsem, aby jméno Cove bylo spojováno s něčím jiným než s prvotřídními lékaři. Byl jsem ambiciózní a chtěl jsem být průkopníkem v dětské kardiologii, nebo dokonce vládním poradcem pro zdraví dětí. Nikdy jsem nechtěl, aby mi bylo odepřeno povýšení, protože jsem se vyspal s nesprávnou osobou nebo s příliš mnoha lidmi. Nestálo mi to za to. Když lidé slyšeli mé jméno, měli si ho spojovat s dokonalostí. Ne se sexem.

V kapse mi zabzučel telefon, proto jsem ho vytáhl. Zpráva od Beaua.

Zvedni to. Potřebuju laskavost.

Na tom není nic nového. Než jsem ale stačil odpovědět, na displeji se mi objevilo jeho jméno.

Hovor jsem přijal a rozešel se vchodovými dveřmi po schodech dolů. Beau byl z nás všech nejvytrvalejší, a to už o něčem svědčilo. „Říkám ne,“ utrl jsem se na něj po telefonu.

„Ani nevíš, o co jde. Vždyť to ani není tak zlé.“

„Ale prosím tě. Když potřebuješ pomoct, tak nejde o nic dobrého.“ Beau byl takový rošťák. Stáž u Lékařů bez hranic mu jen prospěje.

„Myslím to vážně. Jen potřebuju, abys snědl jídlo, z něhož se ti budou sbíhat sliny, a vypil víno, které by mohlo být dost dobré i pro tvé vytříbené chuťové pohárky.“ Opravdu musel mou pomoc potřebovat, když mi skládal takové komplimenty.

„Tak ven s tím. Co potřebuješ?“

„Potřebuju, abys šel místo mě na rande. Jde jen o večeři a drinky. Nic velkého.“

„Na rande? Ty jsi teď jako můj pasák?“

„Já ti nikoho nedohazuju. To spíš někoho dohazuje kamarádka *mně* – prý krásná holka. Jsem pěkně nasranej, že si to nechám ujít! Ale nechci nikoho na poslední chvíli zklamat.“

Zastavil jsem se u dveří do přízemí, abych náš hovor dokončil v soukromí. „To zní podezřele jako rande z lítosti. Proč –“

„Ne, vážně, tak to vůbec není. Podle všeho je opravdu hezká. A je to doktorka. Můžete si popovídat o medicíně. Myslím, že dělá v St Thomas'. Je v Londýně nová nebo tak něco. Kamarádka mi o tom něco říkala. Už si to nepamatuju přesně. Nemůžu na to rande jít, protože...“ Začal se smát. „Nebudeš tomu věřit, ale jsem v nemocnici. Myslím, že jsem si zlomil nos.“

„Cože?“ Jak se tomu může smát?

„Měl jsem trénink ragby. Dostal jsem loktem do obličeje.“

Jen Beau se mohl smát tomu, že si zlomil nos.

„Ovlivní to nějak tvoji cestu?“ Za týden měl odlétat.

„Nemám tušení,“ odpověděl. „Asi nejdřív budu muset zjistit, jestli je to zlomené. Ale v žádném případě mě nepustí domů tak, abych to rande stihl.“

„To je dnes večer?“

„Jasně, proč myslíš, že ti už hodinu nepřetržitě volám?“

Sakra, právě mi skončila směna. Byl jsem úplně hotový. Chtěl jsem už jen zkontrolovat jednoho pacienta a pak jít domů a spát.

„Nemůžeš se zeptat Zacha?“

„Je v Norfolku.“

Zapomněl jsem, že tráví víkend s našimi rodiči.

„Tak jednoho z tvých kamarádů?“

„Jako bych někomu z nich věřil.“

To byla dobrá připomínka. Povzdechl jsem si a začal se smířovat s tím, že si nepůjdu brzy lehnout, jak jsem doufal. „Za tohle mi budeš dlužit fakt hodně.“

„Jsi ten nejlepší starší bratr, jakého bych si mohl přát. Sejdete se na vrcholu NatWest Toweru. Jmenuje se Sutton. V osm čtyřicet pět. A všechno to jde samozřejmě na mě. Dal jsem restauraci číslo své kreditky. Kdyby šlo o kteréhokoli jiného bratra, řekl bych jim, aby nedělali nic, co bych neudělal já, ale to u tebe nehrozí. Jdi se vyřádit.“

Než jsem se stačil zeptat na Suttonino příjmení, zavěsil. Až ho příště uvidím, zabiju ho.

„Jdeš domů?“ zeptala se žena za mnou.

Dina se objevila zčistajasna a já se usmál. „Takové štěstí nemám.“

Naklonila hlavu. „Škoda. Potřebuju svézt.“

„Hodně štěstí. Já musím za pacientem.“

Nenáviděl jsem, když jsem někam přišel pozdě, ale za Barnabym jsem se prostě stavit musel. Byl hospitalizovaný už skoro dva měsíce a byl z pěti dětí nejstarší. Jeho rodiče tak neměli čas ho navštěvovat každý den.

Zahnul jsem na oddělení šest a všiml si, že Barnaby zírá z okna. Naklonil jsem se přes recepční pult na sesterně. „Byl za Barnabym dneska někdo?“

Annette, sestra ve službě, zavrtěla hlavou a nakrčila nos. Nikdo neměl rád, když za dětmi nechodily návštěvy.

Barnaby nebyl můj pacient, ale byl na oddělení už tak dlouho, že nebylo možné si ho nevšimnout, když jsem přišel zkontrolovat vlastní pacienty.

Ze zadní kapsy od kalhot jsem vytáhl žeton do automatu. Než jsem Beauovi zvedl telefon, nabil jsem ho na dvacet liber.

„Barnaby, kamaráde,“ řekl jsem a došel až k nohám postele. „Našel jsem něco, co patří tobě.“ Zamával jsem žetonem jeho směrem.

Barnaby se na mě zamračil. „Co je to?“

Pokrčil jsem rameny. „Zkus to dát do automatu.“

„To nemůže být moje. Nic takového jsem neměl.“ Byl jsem si celkem jistý, že Barnabyho rodiče nemají moc peněz.

„Máš pravdu. Je můj, ale musím už přestat jíst nezdravé jídlo – však víš, už jsem starý muž. Tak... si ho vezmi.“

Podíval se na mě a pak na žeton. Hodil jsem mu ho na stůl.

Přikývl. „Díky.“

„Na co se díváš?“ kývl jsem směrem k televizi.

„Na nic,“ odpověděl.

Zadíval jsem se na hodiny na sesterně. Cesta do NatWest Toweru by mi nejspíš zabrala přes půl hodiny a už teď bylo skoro deset minut po osmé. Proč si Beau musel pro své rande vybrat restauraci v centru, když West End byl mnohem blíže?

„Nikomu neříkej, že jsem ti to řekl, ale na BBC iPlayeru jsou *Gangy z Birminghamu* a je to fakt dobrý. Věř mi.“

„Nemám sluchátka,“ řekl. „Nemohl bych se dívat, ani kdybych chtěl.“

Chudák kluk.

„Tak já ti nějaká seženu. Máme spoustu náhradních.“ Otočil jsem se. Nebyl jsem si jistý, kde bych vůbec nějaká sluchátka našel, zvláště v těch čtyřiceti vteřinách, které mi zbývaly, než jsem musel odejít. Rozeběhl jsem se chodbou ke skříni s materiálem. Třeba tam budou nějaké ztracené věci. Angie, zdravotnická asistentka, která zrovna končila směnu, prošla kolem mě. Usmála se a zamávala. Mou pozornost ale zaujalo tukaní sluchátka, které se jí volně houpalo u pasu.

„Hele, Angie?“ Zastavila se a otočila se ke mně. „Prodáš mi svoje sluchátka?“

Vytáhla to, které měla v uchu. „Cože?“

„Tvoje sluchátka. Za kolik?“ Vytáhl jsem ze zadní kapsy kalhot peněženku.

Angie se na mě zamračila. „Nejsou nic moc. Stály mě asi pět liber. Proč je chceš?“

Neměl jsem čas na vysvětlování. Vytáhl jsem dvacetilibrovku a řekl: „Vzdáš se jich za dvacet liber?“

Pokrčila rameny, podala mi je, ale peníze si nevzala. „Prostě mi je zítra vrať.“ Angie přitom vydělávala životní minimum.

„Prosím, nech mě si je od tebe koupit.“

„Jsou tvoje,“ odpověděla.

Vrazil jsem jí do ruky fialovou bankovku a ona mi dala sluchátka.

„Jsi divný, doktore Cove,“ řekla tónem, který naznačoval, že je jí to vlastně jedno – byla s tím už prostě smířená.

„Moc děkuju,“ řekl jsem a utíkal zpátky k Barnabymu.

Možná bych to do restaurace přece jen mohl stihnout včas.

JACOB

Kontrola před vstupem do NatWest Toweru připomínala bezpečnostní kontrolu na letišti – dokonce vám skenovali tašky a procházeli jste detektorem kovu. Už jsem byl v mnoha lepších restauracích, ale ještě nikdo mi před vstupem nedělal osobní prohlídku.

Když jsem se konečně dostal do dvaactyřicátého patra, měl jsem tři minuty zpoždění. Bylo mi z toho úzko.

„Mám tu rezervaci na jméno Beau.“ Beau říkal, že Sutton je doktorka. Snad byla dost mladá na to, aby ještě o jménu Cove neslyšela. Bylo to naivní přání, ale třeba mi prokáže laskavost a bude předstírat, že naši rodinu nezná. Nechtěl jsem strávit večer tím, že budu poslouchat, jak jsou podle ní moji rodiče úžasní. *Jsou* úžasní, ale nepotřeboval jsem to slyšet od úplně cizího člověka. I když jsem měl své rodiče moc rád a byl jsem na jejich fenomenální pověst pyšný, někdy jsem měl pocit, že jsem vlastně nikdy nedospěl. Byli u všech důležitých událostí – když jsem dělal pohovory na vysokou i když jsem se pak hlásil do nemocnic. Byli na vánočních večírcích i na rozlučkách. Moji rodiče byli to první, o čem se mnou cizí lidé chtěli mluvit.

Bylo těžké se jim vyrovnat. A také bylo těžké to snášet. Někdy jsem si přál, abych byl místo toho architektem.

„Myslím, že spolu máme jít na večeři,“ ozval se za mnou ženský hlas. Otočil jsem se a za mnou stála nádherná žena. Dívala se na mě s očekáváním a já byl v tu chvíli neskonale šťastný, že si můj bratr zlomil nos. Dlouhé kaštanové vlasy měla ležérně stažené dozadu a pravou tvář jí zdobilo znaménko krásy. Široce a vřele se na mě usmívala a já okamžitě věděl, že až Beua příště uvidím, budu mu muset koupit panáka.

„Ty musíš být Sutton,“ řekl jsem a naklonil se, abych ji políbil na tvář.

„Je docela fuška se sem dostat,“ odpověděla. „Myslela jsem, že přijdu pozdě.“

Zadržel jsem smích. Oba jsme stihli dorazit deset minut před devátou. Kdyby dole neprobíhala bezpečnostní kontrola, přišli bychom oba včas.

„Ale výhled pryť stojí za to,“ pokračovala.

„To je rozhodně pravda,“ souhlasil jsem a nespouštěl z ní oči.

Zčervenala a já jí položil ruku na bedra, zatímco nás hosteska vedla k našemu stolu.

„Ať už ti to řekl kdokoli, měl pravdu – město odsud vypadá fantasticky,“ řekl jsem a užíval si ten výhled. Okna restaurace sahala od podlahy až ke stropu. Slunce už téměř úplně zapadlo, zbarvilo obzor do mlhavě růžové a umožnilo světlům budov kolem nás zářit jako hvězdy.

„Je to úchvatné,“ rozplývala se Sutton a já se při jejím nadšení neubránil úsměvu. „Jsme přímo v centru, ale je tu takový klid.“

Posadili jsme se. Seděli jsme vedle sebe v pravém úhlu a stůl byl umístěný tak, abychom na město viděli oba. Bylo to zvláštně důvěrné, ačkoli jsme se se Sutton právě poznali. Dotýkali jsme se koleny, proto jsem se posunul, aby se necítila trapně. Vrhla

po mně pohledem a zřejmě stejně jako já přemýšlela, jestli má ten kontakt nějak komentovat.

„Můžu vám nabídnout něco k pití?“ zeptala se nás servírka.

„Sutton, co by sis dala?“

Kousla se do tváře a nakonec řekla: „Dám si to co ty.“

„No, já zítra nejdu do práce,“ odpověděl jsem. Nedodal jsem „a platí to brácha“, protože jsem nechtěl, aby si myslela, že jsem tu jen kvůli jídlu zdarma. Lékaři ve státním sektoru nebyli dobře placení, ale já bych zvládl zaplatit večeři a pití v kterékoli restauraci na světě, a ještě soukromý tryskáč na cestu díky přivýdělků z dob studií. To se ale neměla dozvědět.

„Já taky ne. A nikdy bych neodmítla margaritu.“

Margaritu jsem zrovna nemusel. Ale proč ne? „Dvě margarity, prosím.“

„Jsi doktor, že ano?“ zeptala se Sutton a očima sledovala servírku, jak s naší objednávkou odchází.

Přikývl jsem. Byl jsem si celkem jistý, že moje příjmení nezná, protože jsme se potkali už před více než dvěma minutami a ona moje rodiče ještě nezmínila. „A ty prý taky?“

„Tak nějak... Vlastně pro tebe mám návrh.“

„Tak brzy? Ještě jsme se ani nenapili.“

Lehce se zasmála a viditelně se uvolnila. Byla nervózní, což mi přišlo docela roztomilé. Sčesané vlasy odhalovaly dlouhý krk. Jeho ladná křivka ve mně vyvolávala touhu natáhnout ruku a dotknout se jí.

„O lékařství jsem začala mluvit jako první já, a to jsem neměla. Nastupuju jako začínající doktorka. Jestli ti to nevadí, můžeme přestat mluvit o tom, že jsme doktoři, o lékařské fakultě, o nemocnicích a o všem podobném? Prostě na to nemůžu myslet. Jsem nervózní jako sánky v létě.“

Sáňky v létě? Chtěl jsem se rozesmát, ale její výraz napovídal, že to myslí smrtelně vážně. Pokrčil jsem rameny. „Žádný problém.“ Takový návrh jsem nečekal – pro většinu lékařů byla jejich práce životem. Představa, že by se celý večer o medicíně ani nezmínili, by byla jako přejít Velkou čínskou zeď za čtyřiaadvacet hodin – naprosto nemožné. Mě to ale zaujalo. Coveovi mluvili o medicíně pořád a nikdy se to nezměnilo.

„Za porušení by měl přijít nějaký trest,“ řekla a v očích jí nečekaně hravě zajiskřilo.

„Vidím, že se s tím nepářeš. Jaký druh trestu máš na mysli?“

Pokrčila rameny a já si poprvé všiml její odhalené kůže v zářivě modrém topu přes jedno rameno. To bylo úplně poprvé, kdy mi modrá připadala sexy a nenutila mě myslet na nemocniční roušky.

Servírka se vrátila k našemu stolu s margaritami v obrovských sklenicích. Okraje zdobila pomerančová kůra vyřezaná do podivných tvarů.

„Začali jsme s margaritami,“ řekla. „Tak možná panák tequila?“

Sutton se už teď zdála mnohem zajímavější, než jsem čekal. Dnešní večer bude určitě zábava. Beau přišel o hodně.

„Domluveno. Zákaz začíná... teď.“ Pozvedl jsem skleničku.

Ona zvedla svou. Zaujala mě výzva v jejích očích. Byla to bojovnice. Viděl jsem to na ní a bylo na tom něco nesmírně přitažlivého.

Upil jsem ze sklenky, ale Sutton mě nenapodobila. Držela skleničku stále připravenou k přituknutí. „Popravdě si ale nejsem jistá, jestli mám o čem mluvit, když nesmím mluvit o medicíně.“

Udělal jsem zvuk bzučáku. „Panák tequila už se nese.“ Odchytil jsem kolemjdoucího číšníka a panáka objednal. „Zatím

si moc dobře nevedeš, abych byl upřímný. Selhala jsi hned za startovní čarou. Odteď se musíš trochu víc snažit.“

Zasmála se a upila ze své margarity. „Máš pravdu. Takže teď jsi na řadě ty. Pověz mi něco o sobě.“

Číšník přišel s tequilou a já mu naznačil, že je pro Sutton.

„Ne, dokud toho panáka nevypiješ.“

Položila sklenku s margaritou a zvedla panáka s tequilou. Než jsem jí stačil popřát hodně štěstí nebo ji upozornit, že nemá usrkávat, kopla ji do sebe.

Znovu jsem se napil, abych zakryl výraz zadostiučinění na své tváři.

„Takže teď něco o tobě?“ podotkla pohotově a na rtech jí cukal úsměv.

„Mám čtyři bratry.“

Zvedla obočí. „Páni. Jsou všichni...? Páni.“

Uchechl jsem se. „Jsou všichni co? Osiny v zadku? To si piš.“

„Mladší než ty?“

„Bohužel. A co ty?“

Jiskřičky, které měla v očích od chvíle, kdy jsem ji vyhecoval k tomu panáku, lehce potemněly. „Mám několik nevlastních sourozenců, které jsem nikdy neviděla. Bydlí v Texasu.“

„Medicína není na udržování vztahů zrovna ideální místo.“

„Ts, ts, ts. Evidentně potřebujeme další tequilu pro našeho šťastného výherce,“ řekla Sutton a celá se rozzářila.

„Hele, to se nepočítá. To byl jen obecný postřeh.“

Nesouhlasně zamlaskala. „Porušování dohody – to vůbec není sexy. Já to nebyla, že ne?“ řekla vyzývavě a roztomile zároveň.

Nespouštěl jsem z ní oči. „Nerad bych, aby sis myslela, že nejsem sexy.“ Byla to pravda – chtěl jsem, abych ji přitahoval stejně jako ona mě.

Přivolal jsem znovu číšníka a objednal dalšího panáka. Možná jsem si měl rovnou objednat celou láhev. Podle našeho tempa bychom byli oba na šrot ještě před předkrmem.

Kopl jsem panáka do sebe a snažil se nezkrivit obličej. Pak jsem nám oběma dolil sklenice s vodou. Nechtěl jsem, aby dnešní večer skončil dřív, než začal.

„Fajn. Teď jsme si kvit,“ řekl jsem. „Začneme znovu. Jaké máš koníčky?“

Když se servírka vrátila, objednali jsme si jídlo, ale byl to jeden z těch momentů, kdy jsem se už nemohl dočkat, až jí jídelní lístek vrátím a budu si moci se Sutton zase povídat.

„Nech mě přemýšlet, co vlastně můžu říct...“ řekla Sutton a navázala tak tam, kde jsme skončili. „Ráda se sprchuju, cestuju veřejnou dopravou...“ Trhla sebou, jako by opravdu usilovně přemýšlela. Snažil jsem se nesmát. Komukoli mimo medicínu by mohla připadat nudná, ale já jsem tuhle životní fázi moc dobře znal – opravdu neexistovalo nic jiného než práce a studium. „To přeháním. Když mám hodně silné úzkosti, tak ráda chodím do knihovny nebo do galerie. Nejsem si ale jistá, jestli by se to dalo považovat za koníček, protože tam nechodím kvůli knihám nebo umění – prostě mě to uklidňuje. Nebo to nutí mé tělo se zklidnit, protože není nic trapnějšího než záchvat úzkosti na tak klidném místě.“

Sledoval jsem, jak se její plné rty při mluvení pohybují k sobě a zase od sebe. Neměla rtěnku. Kromě make-upu okolo očí to vypadalo, že není namalovaná vůbec. Začal jsem přemýšlet, co to pro mě znamená, jako třeba to, že se žádná rtěnka nedostane na mě nebo na mé tričko. Uvažoval jsem nad tím, jak se dá sundat její top. Má na boku zip, nebo se přetahuje přes hlavu? Měla na sobě podprsenku, nebo pod ním byla nahá?

„Nemyslíš?“ zeptala se. „To jsem tě unudila k smrti?“

Lehce jsem zavrtěl hlavou a snažil se předstírat, že jsem neutekl myšlenkami k tomu, jak asi vypadá nahá. „Vůbec ne.“ Moje tolerance alkoholu v posledních měsících sice klesla, ale určitě bych zvládl víc než jednoho panáka. „Možná příště zkombinuješ oboje: uklidníš se a prohlídneš si umění nebo si půjčíš knihu – podle toho, jaké místo si vybereš.“

„Možná, ale už to mám takhle zajeté. Proč to měnit? Pomáhá mi na takovém místě všechno vypustit, třeba když musím vyřešit nějaký problém a zaseknu se nebo... Víš jak, prostě když potřebuju klid. Teď jsi každopádně na řadě ty,“ řekla a napila se margarity.

Co jsem měl říct? „Trávím hodně času v Norfolku. Moji rodiče se tam přestěhovali po odchodu do důchodu, i když jsme tam měli prázdninový dům i předtím a jako děti jsme tam trávili léto.“

„Jste si blízcí?“

„S matkou jsem si byl vždycky blízký. Je srdcem naší rodiny.“

„A tvůj otec?“

Prudce jsem se nadechl. „Taky. Chci říct, že ho mám rád a –“ Proč jsem na její otázku prostě neodpověděl „ano, jsme si blízcí“? Byla by to pravda. I když ne úplná. „Má vysoké nároky. Když jsem vyrůstal, bylo někdy těžké nemít pocit, že nesplňuju jeho očekávání.“

Vzhlédl jsem od sklenky margarity a střetl se se Suttoniným jemným, otevřeným a tak nějak povědomým pohledem. Něco na ní ve mně vyvolávalo pocit, jako bych ji znal celý život. Jako by nemělo smysl před ní cokoli skrývat, protože už mě má celého přečteného.

Věnovala mi lehký uklidňující úsměv. „A tvoji bratři?“

„Stěžuju si na ně – většinu času jsou opravdu otravní –, ale čas s rodinou je kromě toho, o čem nemůžeme mluvit, moje nejoblíbenější činnost.“

„To musí být prima. Mezi tebou a tátou je to teď taky lepší.“

Nebyla to otázka, spíš konstatování, a navíc přesné. Můj vztah s otcem se během let opravdu proměnil. Nikdy jsem si nebyl úplně jistý, jestli ta změna vzešla od něj, nebo ode mě. Dospěl jsem, nebo ve mně konečně začal vidět schopného člověka?

„A ty medicínu pořád miluješ?“ zeptala se.

Pozvedl jsem obočí. Bez mrknutí oka zvedla ruku, aby upoutala číšnickovu pozornost, a objednala další tři panáky. „Chci odpověď a v případě potřeby budu pokračovat,“ vysvětlila.

„Jo, pořád mě baví měnit život lidí k lepšímu. Miluju diagnostiku. Miluju interakci s pacienty. I když jde jen o banální věc – zlomenou nohu nebo vrozené strnutí šíje –, nikdy mě neomrzí pocit, když někoho můžu ujistit, že situace není tak špatná, jak si myslí.“

„Tomu rozumím.“

Usmál jsem se na ni. „Chci se tě zeptat na další otázku.“

„Já chci taky, ale i když mě to ze začátku bude bavit, tak mě pak něco vyvede z míry, uteču pryč a začnu hledat nejbližší knihovnu.“

Zasmál jsem se. „Vzdávám se.“

Číšník se vrátil se dvěma panáky a celou láhví a popřál nám hezký večer. Nalili jsme si a každý vypil dva panáky, ještě než nám donesli předkrm.

„Můžeme si objednat i pečivo?“ zeptala se Sutton. „Potřebuju ten alkohol nějak vstřebat, jinak mě odsud budeš muset vynést.“

To by nebyl zas tak hrozný vývoj večera. Ale ještě ne. Nejdřív jsem se o ní chtěl dozvědět ještě víc.

Jídlo dorazilo těsně předtím, než jsme přešli ze stavu uvolnění do opilosti. Zachránily nás sacharidy.

„Pověz mi něco o Norfolku,“ řekla. „Je to taková tvoje knihovna?“

Povzdechl jsem si a zamyslel se. „A víš ty co? V minulosti asi byla. Byly chvíle...“ Snažil jsem se vymyslet, jak to říct, abych zároveň nemluvil o medicíně. Další tequilu už bych nedal. „Některé etapy mé kariéry byly neuvěřitelně stresující a... Tohle jsem ještě nikomu neřekl, ale moji rodiče tam bydlí kousek od jedné vesnice, přímo u bažin. Je to nádherné místo a člověk tam snadno úplně vypne, víš?“

Přikývla, jako by přesně věděla, jak to myslím.

„Všude kolem jsou pobřežní stezky a já se po nich rád procházel, abych nějak odboural stres z práce. Při jedné procházce jsem objevil starou veslici, kterou v bažinách pravděpodobně někdo zapomněl. Měl jsem hlad, tak jsem do ní vlezl, vytáhl si svačinu a prostě tam jen tak seděl na slunci a jedl proteinovou tyčinku. No, jenomže foukalo, protože je to na pobřeží a v Norfolku, tak jsem se rozhodl, že si do toho člunu lehnu, abych se před větrem schoval. A tak jsem tam tak ležel a přemýšlel o... o všem. A zároveň o ničem. Pozoroval jsem, jak mi nad hlavou plují různé tvary mraků, a přál si, abych byl v zeměpise dával větší pozor – je tolik různých druhů mraků. Poslouchal jsem zvuk moře, větru v rákosí a trávě, racků i tuleňů někde v dálce. Působilo to skoro jako nějaká komnata na odreagování. Vstal jsem až o několik hodin později a cítil se... úžasně. Od té doby se každá cesta do Norfolku stala takovým stiskem tlačítka na restart, jestli víš, co tím myslím.“

„Takové tlačítko by se mi líbilo. Budu se muset vydat tu loď najít. V knihovně nebo v galerii bych nemohla ležet hodiny,